



«Εἰς τὸ ἄκρον ἀνέδραμες, Πάτερ, τῆς ἀγνεΐας καὶ καθαρότητος,
καὶ τὰ μύρα τούτου σύμβολον, τὰ ἐκ τῶν ὀστέων σου πηγάζοντα»

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θεόφιλος ὁ Μυροβλύτης*

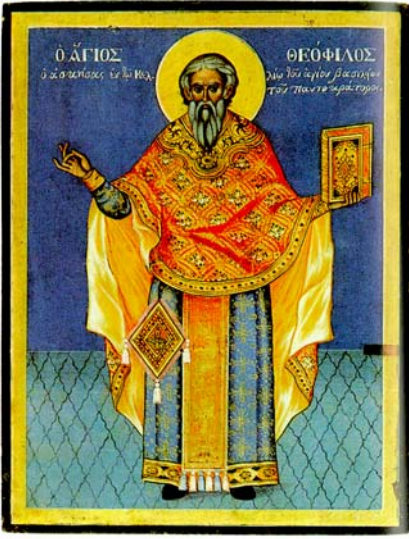
† 8η Ἰουλίου 1548

ΟΣΙΟΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ὁ πραγματικὸς φίλος τοῦ Θεοῦ, γεννήθηκε στὴν Νέα Ζίχνη τῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας περὶ τὸ 1460 ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους γονεῖς, οἱ ὅποιοι τοῦ ἐνεφύτευσαν τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ πρῶτα σπέρματα τῶν ἀγίων καὶ θεοποιῶν ἀρετῶν, γιὰ νὰ ἀποδώσῃ ἡ καλὴ γῆ τῆς ψυχῆς του καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.

Μετὰ τὴν ἐκμάθησι τῶν γραμμάτων καὶ τῆς καλλιγραφίας, ἀπαρνήθηκε ὅλα τὰ τοῦ κόσμου καὶ ἀφιερώθηκε στὸν Θεό, καρεῖς Μοναχός, μετ' ὀλίγον δὲ ἔλαβε καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης, ὡς καθαρὸς καὶ πανάξιος, ὑπηρετῶν ἀκατακρίτως τὸν μόνον Ἅγιον καὶ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενον Τριαδικὸν Θεὸν στὸ φρικτὸ Θυσιαστήριον.

Συνεδέθη μὲ τὸν ἐνάρετον Ἐπίσκοπο Ρενδίνης Ἀκάκιο, ὁ ὅποιος εἶχε χειροτονηθῆ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Κωνσταντινουπόλεως, ἑορτάζοντος τὴν 11ην Αὐγούστου, ὅταν ἦταν ἀκόμη Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης.

Ὁ Ἅγιος Νήφων ἀπέστειλε κάποτε τὸν Ἐπίσκοπο Ἀκάκιο καὶ τὸν Ὅσιο Θεόφιλο στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ πιστοποιήσουν τὴν ἀλήθειαν δύο μεγάλων θαυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐγίναν ἐκεῖ τὸ 1486, ἐπὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Ἰωακείμ.



Ὁ ἀγιώτατος αὐτὸς Πατριάρχης, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀγαρηνοῦ βασιλέως τῆς χώρας, ἡ ὁποία ἐξεδόθη κατόπιν ραδιουργίας κάποιων ἐβραίων, μετακίνησε ἓνα ὄρος καὶ ἔπιεν ἀδιστακτῶς δηλητηριῶδες ποτὸ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἄφου ὁ Ὅσιος Θεόφιλος καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀκάκιος ἐπιστοποίησαν τὴν ἀλήθεια τῶν θαυμάτων αὐτῶν, προσεκύνησαν τὰ ἀρχαῖα Πατριαρχεῖα, τὸ Σινᾶ καὶ τοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ὁ Ὅσιος ἀργότερα ἐπέστρεψε στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ὁ νέος

Πατριάρχης Παχώμιος, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἦταν καὶ συμπατριώτης του, τὸν ἐδιώρισε στὴν ὑπηρεσία τῶν Πατριαρχείων, θέσι στὴν ὁποίαν παρέμεινε ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη.

Κατόπιν μετέβη στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου ἔζησε μὲ πραγματικὴ ἄσκησι, ταπείνωσι καὶ ὑπακοὴ στὶς Μονὲς Βατοπεδίου καὶ Ἰβήρων, ἀργότερα δὲ στὴν ἔρημο τῆς Καψάλας, διακρινόμενος γιὰ τὴν μεγάλη εὐλάβεια καὶ ἀγάπη του πρὸς τὴν Κυρία Θεοτόκο.

Σὲ διάφορα χειρόγραφα του μαρτυρεῖται ἡ ταπείνωσίς του, ὅταν αὐτομεμφόμενος λέγη, ὅτι εἶναι «ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος· ὁ τάλας, ὁ δέιλαιος καὶ ρακενδύτης· ὁ ταλαίπωρος καὶ ὑπεύθυνος μυρίων κακῶν»!

Ἡ φήμη τῆς ἀγιότητός του συνεκέντρωνε πλησίον του πολλοὺς ἔραστὰς τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς, πρὸς καθοδήγησιν καὶ παρηγορίαν.

Ὅταν ἡ Θεσσαλονικὴ ἐστερήθη Ποιμένος, μετέβη εἰς αὐτὴν ὁ Πατριάρχης Παχώμιος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔγραψε ἰδιοχείρως στὸν μακάριο Θεόφιλο, καλῶν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν οἱ γνωστοί του, μὲ σκοπὸν βεβαίως νὰ τὸν χειροτονήσῃ Ἀρχιερέα τῆς πόλεως.

Ὁ Ὅσιος ἀντελήφθη τοῦτο καὶ ἀποφεύγων τοὺς κινδύνους ἀπὸ τὴν δόξα τῶν ἀξιωματῶν, ἐκάρη Μεγαλόσχημος καὶ ἔγραψε στὸν Πατριάρχη, ὅτι ἀσθένησε καὶ ἐκάρη Μοναχός, ἀφου παρητήθη τῆς Ἱερωσύνης, πρὸς λύπην, ἀλλὰ καὶ θαυμασμὸν τοῦ Πατριάρχου.

Ἐργαζόμενος ἐν κρυπτῷ τὴν ἀρετὴ καὶ γενόμενος πλήρης ἡμερῶν ὁ αἰίδιμος, προεγνώρισε τὸν θάνατόν του.

Ἄφοῦ ἐτέλεσε Ἱερὸ Εὐχέλαιο, ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ τὴν Κυριακὴν 8ην Ἰουλίου τοῦ 1548 ἐκοιμήθη, λέγων: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου»!

Προηγούμενος, εἰς ἔνδειξιν τῆς μεγίστης ταπεινώσεώς του, εἶχε δώσει ἐντολὴ στὸν μαθητὴ του Ἰσαὰκ νὰ μὴ τὸν ἐνταφιάσῃ, ἀλλὰ νὰ τὸν σύρῃ καὶ νὰ τὸν ρίψῃ στὸ δάσος, γιὰ νὰ φαγωθῇ ἀπὸ τὰ θηρία.

Ἀργότερα, τὸ ἱερὸ Λεῖψανό του εὐρέθη καὶ κατετέθη εὐλαβῶς στὴν Καλύβη τῶν ἀγώνων του στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου στὴν Καψάλα, τὸ Ὅποιο – εἰς ἔνδειξιν τῆς θεαρέστου πολιτείας του καὶ τῆς ἀγγελουειδοῦς ἀγνείας καὶ καθαρότητός του – ἄρχισε νὰ ἀναβρῦθῃ μύρον εὐωδέστατον!

Τοιοῦτοτρόπως ἐδόξασε ὁ Κύριός μας τὸν πιστὸν δοῦλο Του Ὁσιο Θεόφιλο, πρεσβεῖαις τοῦ ὁποίου εἶθε νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν!

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ῥς τοῦ Σωτῆρος γνησιώτατον φίλον, καὶ τῶν ἐν Ἄθῳ εὐωδέστατον κρίνον, καὶ νοητὸν ἀλάβαστρον ὁσίων ἀρετῶν, ἱεροῖς ἐν ἄσμασιν, εὐφημοῦμέν σε Πάτερ, εἰς ὁσμὴν τῶν μύρων σου, εὐλαβῶς συνδραμόντες, δι' ὧν εὐφραίνεις πάντοτε ἡμᾶς, τοὺς σὲ τιμῶντας, Θεόφιλε Ὁσιε.

(Ἐκ τοῦ Ἑνιαυσίου Στεφάνου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας)



(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 279/Ἰούλιος-Αὐγούστος 1997, σελ. 255 καὶ 259.